

Arrest

nr. 129 409 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U vroeg voor het eerst asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 7 september 2009. Deze beslissing werd op 29 februari 2012 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 juli 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Op 1 juli 2013 vertrok u met uw vijf kinderen naar Duitsland, waar u op 2 juli 2013 asiel hebt aangevraagd. Op 3 april 2014 werd u echter naar België teruggestuurd. Zonder naar uw land

van herkomst te zijn teruggekeerd, vroeg u op 8 april 2014 opnieuw asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

U verklaart dat u niet naar Tsjetsjenië terug kunt, omdat u er al tien jaar weg bent. U bent destijds met uw kinderen vertrokken omwille van de oorlog en u vreest de nog steeds onstabiele situatie. Ook bent u bang dat uw zonen naar het leger zouden worden gestuurd en zouden worden ingezet in militaire operaties in Oekraïne. U verklaart ook dat uw kinderen in Tsjetsjenië als landsverraders zouden kunnen worden beschouwd omdat ze al zolang uit Tsjetsjenië weg zijn.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw internationaal paspoort voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten en redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U verklaart namelijk vooral te vrezen voor de veiligheid van uw kinderen.

Wat betreft uw vrees voor ernstige problemen voor u en uw zonen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat jullie in het buitenland hebben verbleven, is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat deze vrees niet gegrond is.

Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer. Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie, noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië, bleek dat zij werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene

of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u en uw zonen betreft, de vrees die jullie zouden kunnen hebben en het risico dat jullie zouden kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie. Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Daarnaast haalde u aan dat u vreest dat uw zonen naar het leger zouden worden gestuurd en bij militaire operaties in Oekraïne zouden worden ingezet. Hierover dient echter te worden benadrukt dat dit een blote bewering betreft die nergens op is gestoeld. Uit uw verklaringen blijkt immers geenszins dat er sprake is van een oproeping door het leger in hoofde van uw zonen, bovendien maakt u op geen enkele objectieve wijze aannemelijk dat dit ook zou gebeuren. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, dat de kans dat dienstplichtigen in Tsjetsjenië worden opgeroepen om hun legerdienst te vervullen bijzonder klein is omdat de Russische centrale overheid o.a. uit veiligheidsoverwegingen hiertegen gekant is. Uw loutere beweringen dat uw zonen voor militaire operaties in Oekraïne zouden worden ingezet, kan dan ook geenszins als een nieuw element worden beschouwd dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Wat uw vrees voor de onstabiele toestand in uw land van herkomst ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. In een derde en laatste middel wordt door verzoekende partij de schending aangehaald van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de "motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair-play-beginsel. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. In verband met de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. In zoverre verzoekende partij nog verwijst naar artikel 13 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.2.4. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar tweede asielaanvraag steunt op het feit dat zij niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië omdat zij er al tien jaar weg is en zij er nog steeds de aldaar instabiele situatie vreest en op het feit dat haar zonen er het risico lopen om naar het leger te worden gestuurd en te worden ingezet in militaire operaties in Oekraïne. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekende partij haar internationaal paspoort voor. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende, in de bijgevoegde inventaris als volgt aangeduide, stavingstukken gevoegd: “*bestreden beslissing verwerende partij dd. 05.05.2014*” en “*beslissing BJB*”.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.*”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.7. Met betrekking tot de door verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover verwerende partij beschikt, niet blijkt dat verzoekende partij door haar loutere terugkeer naar Tsjetsjenië vanuit het buitenland of door het loutere feit dat zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, in Tsjetsjenië een risico loopt om het slachtoffer te worden van groepsvervolging of een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Betreft haar vrees dat haar zonen naar het leger zouden worden gestuurd en bij militaire operaties in Oekraïne zouden worden ingezet, stelt verwerende partij vast dat dit een blote bewering betreft die nergens op gestoeld is en dat uit de objectieve informatie waarover zij beschikt, kan worden afgeleid dat de kans zeer klein is dat dienstplichtigen in Tsjetsjenië worden opgeroepen om hun legerdienst te vervullen. Omtrent de door verzoekende partij aangehaalde onstabiele toestand in Tsjetsjenië, motiveert verwerende partij waarom de situatie er actueel niet van aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.8.1. Verzoekende partij merkt op dat het al te strikt toepassen van de regels aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus deze regels kennelijk inhoudelijk schendt, dat de feiten zoals ze voorliggen bepalend zijn om iemand tot vluchteling te erkennen, dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot ongegrondheid, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, dat bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes dient te worden nagegaan of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet, dat het feit dat de asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld lopende "*het dringend beroep*" zelfs inzake essentiële zaken niet betekent dat er een "*tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken*", dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan verzoekende partij zelf en tenslotte dat *in casu* dient te worden vastgesteld dat haar asielrelaas ten eerste als geloofwaardig dient te worden aangenomen. Verder in het verzoekschrift benadrukt verzoekende partij nogmaals dat zij bij haar feitenrelaas blijft dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en zij merkt in dit verband op dat het vreemd is om enerzijds te stellen dat er in Tsjetsjenië een "*vast systeem*" bestaat volgens het hetwelk er sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies, terwijl er anderzijds wordt vastgesteld dat er geen bewijzen voorliggen dat een dergelijke situatie zich bij haar zou hebben voorgedaan. Verzoekende partij wenst met de meeste klem te protesteren tegen een dergelijke werkwijze waarbij enerzijds gesteld wordt dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, doch anderzijds zomaar gratis wordt aangenomen dat zij er wel geen last van zal hebben. De argumentatie waarbij algemeen de klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden, en verder het gebrek aan bewijzen en uiteindelijk het feit dat haar verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan, is geenszins overtuigend, aldus verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer betrekking heeft op de – kritiek op de werkwijze en de motivering van verwerende partij aangaande de (vaststelling van de) – geloofwaardigheid van de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar eerste asielaanvraag. Verzoekende partij hamert er verschillende keren op dat zij wel degelijk de waarheid heeft verteld en dat de door verwerende partij aangebrachte motivering om het tegendeel te beweren niet afdoende is. Zoals in de bestreden beslissing reeds werd aangehaald, wijst de Raad erop dat dit voorgehouden asielrelaas door

verwerende partij bij beslissing van 1 maart 2012 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 85 055 van 23 juli 2012 bevestigd waartegen geen beroep werd ingediend bij de Raad van State. Het komt verzoekende partij toe nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Daargelaten de vaststelling dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoekende partij zich bij het indienen van haar tweede asielaanvraag nogmaals uitdrukkelijk beroept op de problemen die zij bij haar vorige asielaanvraag heeft aangegeven, stelt de Raad vast dat het zich louter vasthouden aan haar eerder afgelegde verklaringen en het uiten van algemene, niet geconcretiseerde, kritiek, in geen geval als nieuw elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

2.2.9.1. Verzoekende partij is van oordeel dat er *in casu* geen enkele "*feitenvinding*" is gebeurd in de zin dat verwerende partij zich heeft beperkt tot de bewering dat er geen nieuwe elementen zijn in haar dossier en dat er om die reden geen nieuw onderzoek zal plaatsvinden van haar asielaanvraag. Volgens verzoekende partij kan verwerende partij zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een eenzijdige interpretatie van haar verklaringen.

2.2.9.2. Zoals eerder in punt 2.2.7. werd samengevat, blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing dat verwerende partij op een duidelijke en uitvoerige manier motiveert waarom zij tot de conclusie komt dat verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoekende partij aangevoerde kritiek dat verwerende partij zich zou hebben beperkt tot de bewering dat er geen nieuwe elementen zijn in haar dossier en dat er om die reden geen nieuw onderzoek zal plaatsvinden van haar asielaanvraag, dat zij derhalve niets heeft onderzocht en dat haar bevindingen gebaseerd zijn op een eenzijdige interpretatie van de verklaringen van verzoekende partij, vindt, los van het feit dat deze kritiek helemaal niet op een concrete wijze worden toegelicht in het verzoekschrift, helemaal geen steun in de bestreden beslissing.

2.2.10.1. In verband met de door verzoekende partij aangehaalde jarenlange afwezigheid, merkt verzoekende partij op dat in de bestreden beslissing wordt aanvaard dat er wel degelijk problemen zijn voor personen die na afwezigheid terugkeren naar Tsjetsjenië, doch dat er "*zomaar gratis*" wordt beweerd alsof zij er wel geen last van zal hebben. Het is algemeen bekend dat wanneer personen terugkeren naar Tsjetsjenië, de FSB en de Russische overheid ervan uitgaan dat zij zich tussentijds in de bossen en de bergen bij de rebellen hebben aangesloten. Dergelijke personen worden zwaar aangepakt om elk risico uit te sluiten. Dit geldt des te meer nu er in haar geval sprake is van jarenlange afwezigheid. Bovendien is zij "*dubbel verdacht*" omwille van haar meerderjarige zonen.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing op zeer uitvoerige wijze toelicht waarom verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij als "terugkeerder uit het buitenland"/uitgeprocedeerde asielzoeker het risico loopt om in Tsjetsjenië te worden vervolgd of dat zij er een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden. Verwerende partij baseert zich voor deze conclusie op verschillende objectieve bronnen. Deze informatie werd tevens aan het administratief dossier toegevoegd. Er wordt in de bestreden beslissing inderdaad gewag gemaakt van het feit dat sommige terugkerende personen wel degelijk problemen ondervonden met de Tsjetsjeense/Russische autoriteiten, doch hier wordt uitdrukkelijk bij gesteld deze personen door deze autoriteiten gevisieerd werden of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. De argumentatie van verzoekende partij dat door verwerende partij zomaar "*gratis*" wordt beweerd dat zij wel geen last zal hebben van deze problemen, terwijl er wel degelijk problemen zijn voor personen die na een verblijf in het buitenland terugkeren naar Tsjetsjenië, berust dan ook op een selectieve en onjuiste lezing van de motivering in kwestie.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat het algemeen bekend is dat, wanneer personen terugkeren naar Tsjetsjenië, de FSB en de Russische overheid ervan uitgaan dat zij zich tussentijds in de bossen en de bergen bij de rebellen hebben aangesloten en dat zij des te meer risico loopt nu er in haar geval sprake is van jarenlange afwezigheid en zij dan ook nog meerderjarige zonen heeft, wijst de Raad er nogmaals op dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt uiteengezet dat het louter verblijven in het buitenland (en het aldaar indienen van een asielaanvraag), feiten betreffen die op zich geen risico met zich meebrengen op vervolging en/of het lijden van ernstige schade wanneer de betrokkene terugkeert

naar Tsjetsjenië. De vermelding dat verzoekende partij gedurende lange tijd in het buitenland is verbleven en dat zij dan ook nog eens meerderjarige zonen heeft, doet niets af aan deze vaststelling. Verzoekende partij brengt overigens geen objectieve informatie bij waaruit kan worden afgeleid dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert onjuist of onvolledig zou zijn.

2.2.11.1. Verzoekende partij haalt aan dat de problemen tussen de Russische Federatie en Oekraïne ervoor zorgen dat er een grote kans bestaat dat haar zonen in Tsjetsjenië zullen worden ingelijfd in het leger. Verzoekende partij vraagt dat er bijkomend onderzoek wordt gedaan naar *“deze informatie en achtergrond waaruit zal blijken dat de problematiek”* zoals door haar aangehaald, *“wel degelijk aan de orde is en bovendien actueel”*. Zij merkt op dat verwerende partij steeds *“het één en ander”* kan nagaan *“via haar bronnen”* en dat zij dan vrij vlug zal kunnen vaststellen *“dat er sprake is van een werkelijkheidsgetrouw document”*. Verzoekende partij concludeert dat het duidelijk is dat er wel degelijk een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet waarbij de kans aanzienlijk vergoot wordt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Verzoekende partij haalt tot slot nog het volgende aan: *“Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en art. 48/3 VW om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoekers te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig”*.

2.2.11.2. Waar verzoekende partij erop hamert dat verwerende partij via haar bronnen zou kunnen nagaan dat er wel degelijke sprake is van een *“werkelijkheidsgetrouw document”* en zij hekelt dat verwerende partij de *“stukken”* zomaar eenzijdig heeft afgewezen als ongeloofwaardig, stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij het indienen van haar tweede asielaanvraag enkel haar internationaal paspoort heeft neergelegd op het Commissariaat-generaal. Er kan dan ook niet worden ingezien welke stukken verwerende partij zou hebben nagelaten (terdege) te onderzoeken. Verder merkt de Raad op dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij aangegeven vrees dat haar zonen zullen worden opgeroepen door het leger en vervolgens worden ingezet bij militaire operaties in Oekraïne. Zoals eerder werd vastgesteld, wordt in de bestreden beslissing op een duidelijke en omstandige wijze aangegeven waarom verzoekende partij deze vrees niet aannemelijk kan maken. Verzoekende partij beperkt zich in bovenstaand verweer tot het tegenspreken van de vaststellingen van verwerende partij en brengt geen concrete elementen of objectieve informatie bij waarmee zij deze vrees alsnog aannemelijk kan maken.

2.2.12.1. Verzoekende partij voert aan dat in de bestreden beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken worden opgeworpen zogezegd ten nadele van haar, terwijl deze elementen in werkelijkheid geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag. Verzoekende partij wijst erop dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de aan haar gestelde vragen, doch dat zij niet alles wist en ook niet kon weten. Zij vindt het opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

2.2.12.2. De Raad is van oordeel dat *in casu* kan worden verwezen naar de uiteenzetting gedaan in punt 2.2.9.2.. Hij wenst hierbij nog op te merken dat verzoekende partij geen enkele toelichting geeft bij haar bewering dat verwerende partij bepaalde vaststellingen zou hebben gedaan in haar beslissing die gebaseerd zouden zijn op een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag. Het louter uiten van een dergelijke kritiek, die bovendien helemaal geen steun vindt in de bestreden beslissing, kan vanzelfsprekend niet door de Raad worden aanvaard als een geldig argument waarmee verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan stellen.

2.2.13. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking ‘binnenlands gewapend conflict’ betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger

die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (stuk 10, deel 1), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, geoordeeld dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze informatie in het administratief dossier wordt bevestigd door het Cedoca-rapport *“COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie”* van 23 juni 2014, dat door verwerende partij werd toegevoegd in haar aanvullende nota d.d. 18 augustus 2014. Desbetreffend rapport betreft dan ook een loutere bevestiging van de reeds eerder vastgestelde veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en kan derhalve niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Verzoekende partij voert in dit verband aan dat *in casu* geenszins concreet gemotiveerd werd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend en dat geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, die er geenszins op verbeterd is. Verzoekende partij verwijst naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* en zij wijst erop dat er zich in Tsjetsjenië nog steeds mensenrechtenschendingen voordoen van diverse aard, dat de gevechtshandelingen zijn toegenomen in omvang en in intensiteit, waarbij het duidelijk is dat het in Tsjetsjenië niet veilig is en dit steeds minder en dat de situatie aldaar ernstig en precair blijkt en dat, gelet op deze situatie, haar leven in Tsjetsjenië *“ten zeerste in gevaar”* is. Verzoekende partij duidt er nog op dat de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen in het verleden heeft geoordeeld dat *“de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolgning”* en zij hekelt dat verwerende partij *“niet alle stukken”* heeft onderzocht, terwijl van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder er *“meer dan 100% zeker”* van te zijn dat er zich in haren hoofde *“geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland”*. Door zomaar enerzijds te aanvaarden dat er in haar land van herkomst folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies plaatsvinden, doch haar anderzijds zonder meer de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren door enkel te stellen dat er sprake is van *“een beperkt aantal burgerslachtoffers”*, schendt verwerende partij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zo besluit verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, in de bestreden beslissing wel degelijk concreet gemotiveerd werd waarom zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (voor wat betreft artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, zie bovenstaande uiteenzetting). De conclusie dat verzoekende partij heden in Tsjetsjenië geen risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, is, zoals reeds gesteld, gebaseerd op objectieve, recente informatie waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt. Het argument van verwerende partij dat er geen afdoend onderzoek werd verricht naar de situatie in Tsjetsjenië, kan dan ook niet worden bijgetreden. Hierbij wenst de Raad er nog op te wijzen dat het niet aan verwerende partij toekomt om met honderd procent zekerheid vast te stellen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst geen dergelijk risico loopt. Uit voormeld artikel blijkt dat verwerende partij enkel nagaat of er sprake is van een *“reëel risico”* bestaande uit een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, hetgeen *in casu* niet het geval is. Verzoekende partij betwist deze door verwerende partij gedane conclusie en zij beweert dat de situatie in Tsjetsjenië wel degelijk van die aard is dat zij er als burger een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot de verwijzing naar de verschillende mensenrechtenschendingen die er nog steeds plaatsvinden, de verwijzing naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* en het verwijt dat verwerende partij niet *“alle stukken”* zou hebben onderzocht. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift geen objectieve landeninformatie aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië bijbrengt die een ander licht kan werpen op de door verwerende partij gebruikte informatie en de daaruit afgeleide conclusie. Het verwijzen naar verschillende problemen op het vlak van de mensenrechten in Tsjetsjenië wordt in de bestreden beslissing niet ontkend, doch volstaat niet om aan te tonen dat er heden in Tsjetsjenië sprake is van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.15. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat de motivering in evenredigheid dient te zijn met het belang van de beslissing, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat de nieuwe elementen die door verzoekende partij werden aangebracht in het kader van haar tweede asielaanvraag niet van die aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT